

**PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH**

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 13

Câu Kinh văn: “*Hàm cộng tuân tu Phổ Hiền Đại Sĩ chi đức*” này nói rõ, đại chúng dự hội đều là tu hạnh Phổ Hiền. Do đây có thể biết, Thế giới Tây Phương Cực Lạc đích thực là pháp giới của Bồ Tát Phổ Hiền. Không luận là ở một cõi nước nào, ở một nơi nào, tất cả chúng sanh sanh đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc đều là tu hạnh Phổ Hiền. Thế Tôn nói cho chúng ta nghe hạnh Phổ Hiền rất viên mãn, rất rõ ràng chính là “Đại Phương Quảng Phật Hoa Nghiêm Kinh”. Do đây có thể biết, Thế giới Tây Phương Cực Lạc chính là Thế giới Hoa Tạng, không chỉ là Thế giới Hoa Tạng, mà còn là trung tâm của Thế giới Hoa Tạng, là đô hội tinh hoa trong Thế giới Hoa Tạng. Chỗ này chúng ta đều phải nên thể hội được.

Hạnh Phổ Hiền thì vô lượng vô biên. Phật ở các Kinh luận đem vô lượng hành môn quy nạp thành mười loại lớn, gọi là mười khóa mục. Trong mỗi một khóa mục hàm nhiếp vô lượng vô biên pháp môn. Mười khóa mục này chính là “Phổ Hiền Bồ Tát Thập Đại Nguyện Vương” mà người thông thường chúng ta đều đã quen thuộc. Thứ nhất, “*Lễ kính chư Phật*”; thứ hai, “*Xưng tán Như Lai*”, tôi đã giới thiệu qua với các vị. Hôm nay, tôi tiếp tục giới thiệu với các vị “*Quảng tu cúng dường*”. Điều này vô cùng quan trọng.

Chúng ta biết được, thế gian không có người nào mà không cầu phước báo. Phước từ do đâu mà có? Phước là do chính mình tu được. Tu cái gì? Tu bổ thí, tu cúng dường. Bổ thí cùng cúng dường là một việc, khác biệt chỉ là ở nơi dụng tâm. Phàm phu thông thường chúng ta, đối với tôn trưởng, đối với Phật Bồ Tát thì chúng ta cúng dường, còn đối với người ngang hàng, đối với người thông thường thì gọi là bổ thí. Do đây có thể biết, khi cúng dường thì tâm địa chân thành cung kính, khi bổ thí thì tâm cung kính liền hạ thấp xuống, thậm chí hoàn toàn không có tâm cung kính, còn sanh ra một số tâm ngạo mạn để bổ thí, thế nhưng đều có thể được phước. Đương nhiên dùng tâm cung kính để tu bổ thí, tức là tu cúng dường thì phước báo có được là vô cùng thù thắng. Bồ Tát Phổ Hiền dạy cho chúng ta “*Quảng tu cúng dường*”, bạn thấy, trong đây Ngài không nói bổ thí là để chúng ta đối với tất cả chúng sanh (bao gồm cả “xuân động hàm linh”) đều dùng tâm cung kính cúng dường giống như chư Phật Như Lai vậy. Phước báo này thì lớn. Việc này chúng ta phải nên học tập.

Bồ thí cúng dường có thể phân làm ba loại lớn. Ba loại lớn này thông thường chúng ta gọi là ba loại bồ thí.

- **Thứ nhất, Bồ thí tài**

Bao gồm tất cả tài vật phải nên phát tâm bồ thí cho tất cả chúng sanh. Bạn có thể tu tài bồ thí thì quả báo chính là tiền của. Chúng ta xem thấy, ở trong xã hội này có rất nhiều hào môn quý tộc, đại phú trưởng giả (trong xã hội ngày nay gọi là ông chủ xí nghiệp), họ có của cải rất hùng hậu. Của cải này từ do đâu mà có? Nếu nói họ kiếm ra được, các vị có tin không? Nếu họ có thể kiếm ra, vì sao bạn không kiếm ra được? Bạn nói vận may của họ rất tốt, tôi xem thấy vận khí của bạn cũng không kém gì họ, vì sao họ có thể có tiền của còn bạn thì không có? Xin nói thành thật với các vị, của cải này là trong mệnh họ có. Trong mệnh của họ có thì không luận là từ nơi nghề nghiệp nào, nghề nghiệp đó là duyên, bất cứ một nghề nghiệp nào họ đều có thể kiếm ra tiền, họ đều có thể giàu sang. Nếu trong mệnh bạn không có, người ta đem ngân hàng tặng cho bạn, không qua được hai tháng thì phá sản. Vì sao vậy? Trong mệnh của bạn không có. Đạo lý này bạn phải hiểu. Tiền của không phải do tranh mà được, không phải có thể kiếm ra được, không hề có việc như vậy.

Thế gian, tôi nghe nói còn có một số người xuất bản một số sách tên là “Chí Phú Bí Quyết”, cái đó đều là giả. Bạn mua về xem, thực tế mà nói, họ phát được tài, do bạn đem tiền đến cho họ thì họ phát tài rồi. Bạn đem sách về nhà xem, chiếu theo đó mà làm nhưng không ích gì, không thể phát được tài. Cho nên, tất cả phải có trong mệnh. Người xưa nói: “*Công danh phải có mệnh*”. Công danh chính là ngày nay chúng ta gọi là học vị, bạn đi học lấy được học vị gì đó là do mệnh; bạn làm quan, có thể làm được quan to cũng là do mệnh, bạn phát tài được nhiều hay ít cũng là do mệnh. Vì sao trong mệnh của họ có? Nhân do đời trước đã trồng. Nhân này của họ thù thắng thì quả báo đời này của họ thù thắng, nhân này của họ không thù thắng thì quả báo cũng liền có kém khuyết. Do đây có thể biết, tu nhân mới có thể có được quả. Cho nên, Phật dạy bảo chúng ta tu tài bồ thí thì được tiền của, tu pháp bồ thí thì được thông minh trí tuệ, tu vô úy bồ thí thì được khỏe mạnh sống lâu. Bạn xem, tiền thì bạn cũng cần, thông minh thì bạn cũng cần, khỏe mạnh sống lâu thì càng cần hơn. Ba thứ quả báo này bạn đều cần đến, nếu bạn không tu ba loại nhân này, ngày ngày khởi vọng tưởng thì không thể có được; ngày ngày cầu Phật Bồ Tát, Phật Bồ Tát cũng không thể nào giúp được cho bạn. Việc này chúng ta nhất định phải hiểu. Phật Bồ Tát không thể ban phước cho chúng ta. Trong mệnh của chúng ta không có, nếu Phật Bồ Tát có thể ban cho

chúng ta, thì chúng ta cần gì phải tu chứ? Không cần phải tu, ngày ngày nịnh bợ Phật Bồ Tát thì được rồi, thì Phật Bồ Tát cho chúng ta rồi. Không hề có việc này! Có nịnh bợ thế nào cũng không ích gì, Phật Bồ Tát thương mà không thể giúp. Phật Bồ Tát giúp cho chúng ta, thông thường chúng ta nói bảo hộ đối với chúng ta, gia trì đối với chúng ta, không gì khác hơn chỉ là đem những đạo lý này nói rõ cho chúng ta nghe, đem chân tướng sự thật nói tường tận cho chúng ta. Chúng ta hiểu được đạo lý này rồi, y theo phương pháp Phật dạy mà tu tập, thì liền có thể có được quả báo thù thắng. Đó chính là sự gia trì, bảo hộ của Phật Bồ Tát. Vạn nhất không nên mê tín.

Người chân thật thông hiểu, người chân thật giác ngộ, tiền của chúng ta nên đặt ở đâu cho tốt? Bạn xem thấy xã hội hiện tại, đầu tư vào cổ phiếu, đầu tư vào đất đai (việc này tôi đều không rõ lắm, tôi không phải là người trong nghề), đủ loại phương pháp để kinh doanh tiền của. Nghe nói trong hai năm nay kinh tế không tốt lắm, một trăm vạn biến thành mười vạn, rất nhiều người tự sát. Ở trên Kinh Phật nói với chúng ta, “*tài vi năm nhà cộng hữu*”, không phải bạn có, chẳng qua chỉ là ở trước mắt bạn để cho bạn xem thấy mà thôi. Bạn cho rằng tiền của này là của bạn là sai rồi. Bạn là tâm tùy cảnh chuyển, mỗi ngày trải qua ngày tháng khổ nói không ra lời. Ai làm cho bạn khổ đến như vậy? Chân thật là tự mình làm, tự mình chịu. Mê hoặc điên đảo! Phật dạy cho chúng ta làm thế nào mới có thể phát tài? Bồ thí, cúng dường. Cúng dường cha mẹ, cúng dường Tam Bảo, bồ thí tất cả chúng sanh thì tiền của bạn dùng sẽ không hề thiếu. Các vị phải ghi nhớ, tiền dùng không thiếu thì được rồi, không cần phải tích lũy, không cần phải nhiều, vì nhiều rồi thì tai nạn liền đến, họa hại liền đến. Cho nên, phải biết xả tài ra. Nhà Nho cũng nói: “*Tích nhi năng tán*”, có thể xả ra mới là người thông minh.

Người Trung Quốc thời xưa cũng cúng thần tài, vì người nào cũng đều muốn phát tài. Việc cúng thần tài, người thời trước có trí tuệ, thông minh, họ không mê tín. Thần tài là vị nào vậy? Nghe nói hiện tại người Đại Lục cúng thần tài có thể cũng bị ảnh hưởng của Đài Loan, Đài Loan cúng thần tài là cúng Quan Công (Quan Vũ thời Tam quốc). Quan Công với phát tài có quan hệ gì chứ? Không có quan hệ gì! Con người của Quan Phu Tử, tôi xem thấy sở trường của ông không có gì, ông chỉ làm được hai chữ “trung nghĩa”. Nếu chúng ta cúng Quan Phu Tử, học trung nghĩa của ông, chân thật là oai vũ bất phục, phú quý không màng. Ông là mô phạm để chúng ta làm người. Bạn thấy khoảng thời gian ông ở nơi Tào Tháo, Tào Tháo dùng hết tâm sức, hy vọng ông chân thật đầu hàng để sử dụng,

thế nhưng Quan Phu Tử thân tuy là ở nơi Tào dinh, nhưng tâm thì thường hay nhớ đến hiền chủ. Đây là mô phạm tốt nhất cho người đời sau. Ngài tuy là vượt năm quan, trăm sáu tướng, về đến hiền chủ bên đó, Tào Tháo vẫn rất bội phục đối với ông ấy, người trung nghĩa như vậy ở thế gian này rất khó tìm. Không những hiện tại không có, mà vào thời xưa cũng rất ít. Người hiện tại không nói trung nghĩa, thấy lợi thì quên nghĩa, chỗ nào đãi ngộ tốt một chút, địa vị cao một chút thì lập tức chạy theo. Cho nên những người như vậy đều phải nên cúng dường Quan Phu Tử, để thường nhìn thấy Ngài, chính mình sanh tâm hổ thẹn.

Trung Quốc thời xưa cúng thần tài là cúng Phạm Nặc. Người đọc sách xưa có lẽ biết, ông là người thời đại chiến quốc, đại phu của Việt Vương Câu Tiễn. Việt Vương cũng tương đối cừ khôi. Các vị phải nên biết, từ xưa đến nay, trong nước, ngoài nước, anh hùng hào kiệt, xây dựng một chánh quyền chẳng phải là một việc thật khó; nhưng sau khi quốc gia diệt vong mà có thể phục hưng lại thì rất là khó, ở trong lịch sử rất ít thấy. Trong lịch sử Trung Quốc, Việt Vương Câu Tiễn là thí dụ thứ nhất, ông đã làm thành công. Sau khi bị nước Ngô tiêu diệt, ông đích thực có thể phục hưng lại, có thể báo được thù, đều nhờ ở sự trợ giúp của Phạm Nặc và Văn Chủng. Hai người này là tay trái và tay phải của Việt Vương, trợ giúp ông hồi phục quốc gia, tiêu diệt lại nước Ngô. Phạm Nặc thông minh, sau khi đại công cáo thành, ông liền khuyên Văn Chủng phải mau rời khỏi Việt Vương Câu Tiễn. Ông nhận biết rất rõ ràng con người này có thể cùng hoạn nạn nhưng không thể cùng phú quý, cho nên ông khuyên Văn Chủng nên rời khỏi để bảo toàn tánh mạng của chính mình. Việt Vương Câu Tiễn trong lúc hoạn nạn rất xem trọng những người có tài năng, nhưng khi thiên hạ thái bình thì ông không cần, sợ họ tạo phản, luôn tìm biện pháp để trừ bỏ họ. Phạm Nặc thông minh, ông tự mình rời bỏ, lưu lại một bức thư cho Văn Chủng. Sau khi Văn Chủng xem xong, cho rằng không nghiêm trọng như ông đã nói. Kết quả không ngoài dự đoán của Phạm Nặc, Câu Tiễn ban cho Văn Chủng tự chết, cho nên Văn Chủng phải tự sát. Giết công thần, ở Trung Quốc mỗi một triều đại gần như đều có việc như vậy. Phạm Nặc lén trốn đi, đổi tên đổi họ thành Đào Chu Công, làm nghề buôn bán. Ông men theo con đường Tây Thi mà làm ăn buôn bán. Làm ăn không bao lâu, ông phát tài to. Sau khi phát tài, ông đem tất cả tiền của ra bố thí hết, cứu tế bần khổ. Sau khi bố thí hết, ông bắt đầu lại từ buôn bán nhỏ. Làm được vài năm, ông lại phát tài, phát tài rồi ông lại bố thí. Trên sách sử ghi chép “*tam tu, tam tán*”, ông có thể tán tài ra, bố thí ân đức. Đây là tấm gương tốt cho người buôn bán. Người làm buôn bán kiếm được tiền của xã hội thì hoàn trả về cho xã hội.

Cho nên cúng dường ông là thần tài thì rất có đạo lý. Ông là thương nhân mô phạm, chúng ta kinh doanh buôn bán phải lấy Phạm Nặc làm mô phạm. Ông là người chân thật thông minh, thật có trí tuệ, thật có học vấn, không luận làm bất cứ việc gì ông đều thành công.

Cho nên, chúng ta phải hiểu được tán tài, biết được kết ân huệ với tất cả chúng sanh, trong Phật pháp chúng ta gọi là kết duyên. Chúng sanh nhận được ân huệ thì chính chúng ta có thể gặp nạn hay sao? Không thể nào! Không có gì ăn, tự nhiên có rất nhiều người đưa đồ ăn đến, bạn xem, tự tại dường nào! Không quần áo mặc, tự nhiên có rất nhiều người đưa quần áo đến cho bạn, bạn không thiếu bất cứ thứ nào; không có nhà để ở, có người đưa nhà cho bạn ở. Vì sao bạn có thể có quả báo như vậy? Bồ thí! Chỉ cần bạn chịu bồ thí thì được, phước báo tự nhiên, bạn nói xem, vậy có tự tại không? Cho nên tiền không nên đi đầu tư, tiền không nên để ngân hàng, để ở đâu cũng không đáng tin. Bồ thí cho tất cả chúng sanh, đó mới là thật đáng tin, nhất định không thể mất, hơn nữa, lợi tức đó nhiều hơn không biết gấp bao nhiêu lần so với lợi tức mà ngày nay các vị làm bất cứ buôn bán gì. Tôi nói lời này với các vị là lời chân thật. Nếu các vị không tin tưởng, bản thân tôi chính là thí dụ. Bạn xem, mười phương cúng dường đến cho tôi, tôi thấy đều đem bồ thí hết. Tôi đi đến bất cứ nơi nào, trên người không cần mang theo một phân tiền, nghĩ cái gì, người ta đều đưa đến cúng dường cho tôi, dùng không hết, như vậy thật tự tại. Thọ dụng trên đời sống vật chất chân thật là tùy tâm sở dục, không hề có kém khuyết chút nào. Con người của tôi đời trước không có phước, một chút phước báo cũng không có. Phước báo này của tôi là tu được từ lúc nào? Sau khi học Phật, hiểu rõ được đạo lý này, tôi mới thật làm. Phương pháp bồ thí này là Đại Sư Chương Gia dạy cho tôi. Tôi thật làm và làm rất có hiệu quả. Tôi tin sâu, không nghi, chân thật tin tưởng. Đại Sư Ngài dạy tôi làm. “*Phật thí môn trung, hữu cầu tắc ứng*”, chỉ cần bạn chịu bồ thí, nếu bạn thiếu kém thứ gì, trong lòng vừa nghĩ thì có người đưa đến liền. Tuyệt diệu không thể nói!

Những năm đầu tôi tu được còn tương đối ít, thế nhưng liền đã có cảm ứng. Khi tôi đang cầu học, đời sống của tôi rất là gian khổ, rất là khó khăn, người thông thường khó có thể trải qua được ngày tháng như vậy. Tôi mong muốn những gì? Kinh sách, muốn nghiên cứu Kinh giáo, muốn có Kinh sách. Trong lòng vừa nghĩ, đại khái không đến một tháng thì có người mang đến. Tôi chỉ nhớ có một quyển sách là “Trung Quán Luận Sớ”, tôi nghĩ qua sáu tháng mới có người mang đến cho tôi, đó là một lần dài nhất. Các thứ khác như “Hoa Nghiêm Kinh Sớ Sao”,

khi tôi vừa mới học Phật, trong lòng muốn có loại này thì chỉ trong một tháng có người mang đến cho tôi. Chân thật là “*hữu cầu tất ứng*”, chỉ cần mong cầu đúng lý đúng pháp thì đều có cảm ứng. Tôi hiểu rõ đạo lý này, thấu suốt chân tướng sự thật. Hơn nữa, từ nhiều năm đến nay, từ 26 tuổi học Phật thì tôi thật làm, do lão sư dạy cho tôi, tôi chăm chỉ làm. Càng làm càng có cảm ứng không thể nghĩ bàn. Cho nên, đối với từng câu từng chữ trên Kinh Phật đã nói, tôi tin sâu không nghi. Bạn có thể y giáo phụng hành thì chính mình được lợi ích. Đó là nói về tài bố thí.

Bố thí tài được tài phú, bố thí ăn uống thì bạn có được ăn uống, bố thí quần áo được quần áo, bố thí phòng ốc thì bạn được phòng ốc, linh nghiệm không thể nói. Bố thí Phật pháp được thông minh trí tuệ, được biện tài vô ngại, đó là điều mà mọi người đều cần đến. Phải tu pháp bố thí, phải tu pháp cúng dường.

- **Thứ hai, Bố thí vô úy**

Bố thí vô úy rất đơn giản, rất thuận tiện chính là ăn chay. Ăn chay là từ nay về sau không hại tất cả chúng sanh. Tuy là trong Phật pháp không khuyên người ăn trường chay, Phật chỉ khuyên bạn không sát sanh, không hề khuyên bạn không ăn thịt. Bởi vì Thế Tôn năm xưa còn ở đời, tăng đoàn mỗi ngày bụng bình bát đi khát thực. Phật pháp là “*từ bi vi bản, phương tiện vi môn*”, bạn đi ra ngoài khát thực, người ta cúng dường cho bạn thứ gì thì bạn ăn thứ đó. Giống như hiện tại quốc gia Tiểu thừa Phật giáo như Thái Lan và Srilanka, họ đều khát thực, họ đều ăn thịt, người ta cho thứ gì thì ăn thứ đó, không phân biệt, không chấp trước, vậy thì đúng. Tuyệt đối không thể bảo tín đồ đặc biệt phải làm đồ chay cho bạn, vậy thì quá phiền, không nên. Nếu như muốn nói đến bố thí vô úy, thì việc ăn chay rất quan trọng. Khoa học kỹ thuật hiện đại phát triển lò sát sanh, tôi chưa đi tham quan qua, thế nhưng khi tôi còn nhỏ, sanh ra lớn lên ở trong nông thôn, trong nông thôn giết heo bán thịt, khi nhà bán thịt giết heo, họ nắm tai của heo lên nói với nó: “*Heo ơi, heo ơi! Người đừng trách ta. Người là một món ăn của nhân gian. Họ không ăn thì ta không giết. Người đi tìm người ăn mà đòi mạng đi*”. Các vị thấy, họ đem tất cả trách nhiệm đổ cho người ăn, các vị người nào ăn thịt thì tiêu rồi, vấn đề sẽ rất nghiêm trọng. Họ đem trách nhiệm đổ hết cho người ăn, họ không có tội, tội lỗi đều là ở người ăn thịt. Cho nên chúng ta có thể ăn chay, có thể không ăn thịt tất cả chúng sanh, đó chính là vô úy bố thí, bồi dưỡng tâm từ bi của chính mình. Đây là việc tốt, bồi dưỡng tâm từ bi của chính mình, quyết không tổn hại bất cứ một chúng sanh nào. Không những không thể sát hại, mà ngay đến làm cho chúng sanh vì ta mà sanh phiền não thì chúng ta liền có tội, có lỗi làm. Cho nên bạn thấy, Phật Bồ Tát tiếp xúc với quần chúng rộng lớn, điều thứ nhất ở

trong “*Tứ Tắt Đàn*” đã nói rõ ràng là “*khiến cho tất cả chúng sanh sanh tâm hoan hỉ*”. Đó là Phật pháp, là Phật dạy cho chúng ta. Chúng sanh nào chán ghét chúng ta, khi chúng ta vừa xem thấy họ thì phải mau tránh ra xa, vậy thì họ vui mừng. Nhất định phải khiến cho chúng sanh sanh tâm hoan hỉ, thì những nơi mà chúng ta đến mới có người hoan nghênh chúng ta. Chúng ta ghét bỏ người khác, quả báo chính là làm cho người khác ghét bỏ chúng ta. Do đây có thể biết, người già là rất quan trọng. Người thanh niên thì phần nhiều ghét bỏ người già, không ưa thích người già. Nếu như bạn có cái tâm này, có loại hành vi này, vậy hỏi xem, bạn tương lai có già hay không? Nếu bạn không già thì bạn đoán mạng, nếu bạn không đoán mạng thì nhất định phải già. Khi bạn già thì phải nhận quả báo, bạn có hiểu hay không? Bạn còn trẻ mà ghét bỏ người già, khi bạn già rồi thì người trẻ sẽ ghét bỏ bạn. Nhất định sẽ chiêu đến quả báo, nhân duyên quả báo không sót chút nào. Không những không sót, mà hiện tại quả báo sẽ đến được rất nhanh. Bạn bình lặng mà quan sát, chân thật là ở ngay trước mặt, tạo nghiệp thì làm gì không bị quả báo chứ! Bạn tạo ra là nghiệp thiện, bạn nhất định được quả thiện, bạn tạo ra là ác nghiệp thì phải gặp ác báo.

Hiện tại các vị đều biết, thế gian này tai nạn càng lúc càng phức tạp, càng lúc càng nghiêm trọng. Tai nạn này là cộng nghiệp của cả chúng sanh thế gian, rất là đáng sợ. Chỉ hơn một năm qua, kinh tế suy thoái là mở đầu của tai nạn, là dự báo của tai nạn, vẫn chưa phải bắt đầu. Đây tuyệt đối không phải là việc tốt. Cho nên, mọi người nhất định phải ghi nhớ lời dạy của Phật, “*rộng tu cúng dường*”, “*y giáo phụng hành*”. Người học Phật chúng ta phải phước huệ song tu. Có phước, có huệ thì tốt. Giúp đỡ một số người nghèo khó, giúp đỡ một số người khổ nạn, giúp đỡ một số người già yếu, giúp đỡ một số người bệnh tật, toàn tâm toàn lực giúp đỡ họ. Phải thật làm, đem tài vật của bạn bố thí hết thật sạch trơn thì mới tốt, đời sống như vậy mới tự tại, mới tiêu diêu. Bạn phải biết, việc bố thí này chính là đem khổ, tai, nạn của bạn bố thí hết. Cái ý này rất là sâu rộng, các vị nhất định phải tỉ mỉ mà thể hội.

- **Thứ ba, Bố thí pháp**

Trên Kinh Phật nói với chúng ta: “*Trong các cúng dường, cúng dường pháp là hơn hết*”. Hơn nữa, trong tất cả Kinh Đại thừa, Phật đặc biệt nhắc nhở chúng ta, Phật thật là từ bi đến tột đỉnh, làm ra rất nhiều so sánh cho chúng ta xem, thậm chí nói, bạn dùng bảy báu của đại thiên thế giới bố thí cúng dường (phước này rất lớn, không ai có phước báo lớn đến như vậy), Phật chỉ nói thí dụ, thí dụ đến cùng tột, bạn dùng bảy báu của đại thiên thế giới tu bố thí cúng dường, phước đó của

bạn rất to rất lớn, nhưng vẫn không thể so với phước báo của người vì người khác nói bốn câu kệ (bốn câu kệ là bốn câu trong Kinh văn), còn không thể so với công đức to lớn của người nói bốn câu Phật pháp. Ai có thể tin tưởng? Người có thể thâm nhập Kinh tạng thì tin tưởng. Đạo lý này ở đâu vậy? Bồ thí bảy báu bằng đại thiên thế giới, chúng sanh có được lợi ích như thế nào? Người nghèo khổ có được cơm áo, người khổ nạn được sự cứu giúp, đời sống vật chất không thiếu kém, không có lo lắng, họ có được lợi ích này. Vậy chúng ta muốn hỏi, sanh tử luân hồi thì phải làm sao? Không thể giải quyết! Dùng bảy báu đại thiên thế giới bồ thí, bạn cũng không thể thoát khỏi sáu cõi luân hồi, hay nói cách khác, chúng sanh có được lợi ích là rất có hạn, chỉ một đời, không thể đời đời kiếp kiếp. Sau khi bạn mạng chung rồi, bạn không thể mang đi được thứ gì, chính là ngay trong nhà Phật đã nói “*vạn ban tương bất khứ*” (chữ “tương” chính là mang), bạn không thể mang đi được thứ gì, “*chỉ có nghiệp theo mình*”. Bạn phải hiểu được đạo lý này.

Pháp bồ thí, khi họ nghe được bốn câu Kinh văn này rồi cũng chính gọi là “*một khi nghe qua tai mãi đã trông căn lành*”, công đức này to lớn. Tuy trước mắt không thể giải quyết khổ nạn ám no cho họ, thế nhưng tương lai họ quyết định nhờ một câu này mà có thể siêu việt ba cõi sáu đường, siêu việt mười pháp giới, làm Phật làm Tổ. Đó là chánh nhân, cái nhân này là vĩnh viễn không thể tiêu mất. Cho nên, công đức bồ thí pháp rất lớn, thù thắng không gì bằng. Ở trên Kinh Phật đem pháp bồ thí nêu ra bảy thí dụ cho chúng ta. “Bảy” đương nhiên không phải là chữ số, mà thấy đều là biểu pháp, là đại biểu viên mãn. Trên “Kinh Di Đà” đều dùng bảy để biểu thị. Trên “Kinh Hoa Nghiêm” thì dùng “mười” là nhiều nhất, tương đối ít thấy dùng “bảy”. Trong “Hạnh Nguyên Phẩm” nói đến cúng dường pháp là Ngài nêu ra bảy điều.

BẢY CƯƠNG LĨNH VỀ PHÁP CÚNG DƯỜNG CỦA BỒ TÁT PHỔ HIỀN

- **Thứ nhất, “Nur thuyết tu hành cúng dường”**

“*Nur thuyết tu hành*” là cúng dường, chính là chúng ta nói y giáo phụng hành. Điều này được xếp ở thứ nhất, ý nghĩa của Ngài sâu rộng vô tận. Chúng ta đem những gì Phật nói trong Kinh, mỗi câu mỗi chữ phải ghi nhớ rõ ràng. Cho nên, tôi khuyên các vị đồng tu, khi bắt đầu tu học, nhất định phải đem bộ Kinh này tụng ba ngàn biến. Đó là chuẩn bị công phu tu hành, không phải nói bạn tụng ba ngàn biến thì công phu của bạn thành tựu, không hề có việc như vậy, bạn tụng

ba mươi ngàn biến cũng không được. Bước thứ nhất này chính là làm cho bạn ghi nhớ kỹ. Sau khi ghi nhớ phải cầu giải, ý nghĩa trong Kinh bạn phải hiểu, không hiểu ý nghĩa thì không ích gì. Bạn phải hiểu rõ đạo lý từng câu từng chữ trong Kinh đã nói, dạy cho chúng ta ở ngay trong cuộc sống thường ngày phải làm như thế nào, đó là then chốt. Bạn phải thấu hiểu (thấu hiểu là cầu giải). Sau khi hiểu thấu rồi vẫn chưa thể dùng được, việc này Lý lão sư thường hay nói “*phải sanh tử thế nào vẫn là sanh tử như thế đó*”, không cách gì thay đổi, cho nên sau khi tường tận thì phải cố làm theo. Giáo hóa của Phật bạn thấy đều làm được thì bạn mới chân thật được thọ dụng, bạn có thể làm được là bạn chân thật cúng dường Phật. Phật luôn muốn bạn nỗ lực tu hành. Bạn làm được chính là bạn nỗ lực tu hành. Chúng ta ở ngay trong cuộc sống thường ngày, đối với người, với việc, với vật, có ngày nào mà không phạm lỗi lầm? Lỗi lầm mà chúng ta phạm, chính mình không hề biết. Vì sao không biết? Không rõ Kinh giáo, những lời dạy trong Kinh chúng ta không rõ ràng, không tường tận, đều cho rằng chính mình đã làm được rất đúng, làm gì biết được chính mình đang tạo tội nghiệp? Sự việc này buổi tối hôm nay e rằng không có thời gian giảng đến. Ngày mai tôi cùng mọi người giảng “*Sám hối nghiệp chướng*”. Nói đến sám hối nghiệp chướng thì phải nói đến vấn đề này. Ở ngay trong cuộc sống thường ngày làm sao phát hiện lỗi lầm của chính mình, làm thế nào đem lỗi lầm của chính mình thay đổi tu sửa lại, đó là pháp sám hối. Sám hối và tu hành chân thật chỉ là một sự việc, cho nên không thể phân ra.

Bạn có thể y giáo tu hành chính là chân thật cúng dường chư Phật Như Lai, bạn chính là đệ tử tốt của Phật. Phật đâu cần những hương hoa trái cây mà bạn bày cúng ở ngay trước mặt Ngài. Không cần nói Phật không hoan hỷ, tôi nhìn thấy những thứ này cũng không ưa. Người ta mời tôi ăn cơm, trên bàn bày rất nhiều thức ăn, tôi xem thấy cũng không ưa, huống hồ là Phật Bồ Tát? Cảnh giới của Phật Bồ Tát cao hơn tôi rất nhiều. Những thứ bày ở trước mặt, tất cả đều không muốn ăn, tất cả đều không cần đến, làm gì có được sự thanh đạm tốt hơn chứ? Phật Bồ Tát hy vọng chúng ta điều gì? Hy vọng mỗi một chúng sanh chúng ta mau chóng thành Phật. Chúng ta thật lòng làm như vậy thì Phật mới sanh tâm hoan hỷ, cho nên mới gọi là chân thật cúng dường chư Phật, cũng cúng dường Bồ Tát, cũng cúng dường lão sư của chúng ta. Lão sư hy vọng chúng ta là học trò tốt, như vậy lão sư mới vinh hiển. Chúng ta có thành tựu thì trên mặt lão sư liền có ánh sáng. Chúng ta làm càn làm quấy, đang tận tạo nghiệp chướng thì vinh hiển của lão sư hoàn toàn bị mất hết. Cho nên, chân thật tu hành là chân thật cúng dường lão sư, cũng là chân thật cúng dường cha mẹ, tổ tiên của chính mình. Các

vị thử nghĩ xem có đúng không? Bạn có thể y giáo tu hành, đặc biệt là y theo “Kinh Vô Lượng Thọ” mà tu hành thì còn gì bằng. Y theo “Kinh Vô Lượng Thọ” mà tu hành chính là mô phỏng A Di Đà Phật. Tuy học được nhưng không thể giống như A Di Đà Phật, cũng có được chút giống, có mấy phần giống nhau thì người ta vừa nhìn thấy bạn sẽ reo lên: “Ồ! A Di Đà Phật đến”, vậy thì cha mẹ của bạn liền biến thành cha mẹ của Phật Bồ Tát, tổ tiên của bạn liền biến thành tổ tiên của Phật Bồ Tát, như trong nhà Phật thường nói, “*một người thành Phật cứu huyền thăng*” chính là đạo lý này. Đó là bạn chân thật cúng dường tổ tiên, cha mẹ của bạn, cũng là chân thật cúng dường chân như bản tánh của chính mình. Sau khi quay đầu nhìn lại là chân thật cúng dường tận hư không khắp pháp giới tất cả chúng sanh. Bạn xem, chỉ “y giáo tu hành” mà phạm vi của cúng dường rộng lớn đến như vậy, tinh thâm đến như vậy, nếu bạn không thấu hiểu thì làm sao mà tu? Sau khi bạn chân thật thông hiểu thì bạn mới nỗ lực tu hành, phải đem Kinh này làm đến được một trăm phần trăm. Người khác làm hay không làm không liên quan với ta. Ta chính mình phải tu hành, chính mình phải làm cho được, phải làm ra một tấm gương tốt cho người xem. Cho nên, Phật đem điều này đặt ở điều thứ nhất, chúng ta nhất định phải y giáo phụng hành, nhất định phải thật làm.

- **Thứ hai, “Lợi ích chúng sanh cúng dường”**

Khởi tâm động niệm, lời nói, việc làm của chúng ta, trong lòng nhất định phải rõ ràng, phải tường tận là đối với cả xã hội, đối với tất cả chúng sanh có lợi ích hay không. Có lợi ích thì chúng ta nỗ lực mà làm, nếu không có lợi ích thì nhất định không thể làm. Ngay trong lợi ích, thù thắng nhất là bố thí Phật pháp, đó là lợi ích thù thắng không gì bằng. Chúng ta phải nên phát tâm làm, khiến cho tất cả chúng sanh hoan hỷ, tín thọ, phụng hành. Đó là thành tựu công đức cúng dường của bạn.

Ở vào xã hội hiện đại này, chúng ta biết, có thể khiến cho chúng sanh có được lợi ích chân thật nhất là đem Phật pháp, đặc biệt là “Kinh Vô Lượng Thọ” của Tịnh Độ giới thiệu cho quần chúng rộng lớn ở thế gian này. Thế nhưng giới thiệu cũng phải có duyên phận. Ở trên đại Kinh đại Luận, Phật nói ra rất rõ ràng: “**Phật pháp vô nhân thuyết, tùy trí mạt năng giải**”, cho nên phải có người chân thật tu hành mới có thể giải đại pháp. “*Năng giải Như Lai chân thật nghĩa*”, người như vậy cần phải bồi dưỡng.

Cư sĩ Lý Mộc Nguyên xây dựng đạo tràng ở Singapore. Hiện tại ông đem lâu bốn, lâu năm tu sửa mới lại, phải tốn một trăm sáu mươi vạn. Ông làm là vì

cái gì? Vì “*lợi ích chúng sanh cúng dường*”, ông làm chính là việc này, để mỗi một đồng tu đến đây nghe Kinh cảm thấy được đây là một loại hương thụ, đều có thể sanh pháp hỷ. Tôi nghe nói, hiện tại công trình này mới hoàn thành hai mươi phần trăm và đang nỗ lực thi công. Ông mua ghế ngồi mới, các vị ngồi có thoải mái hay không? Nếu không thoải mái thì nói với Lý Mộc Nguyên, loại ghế này ngồi không được thoải mái. Ông có tâm muốn cúng dường thì phải cố gắng cúng dường. Tóm lại ông làm là để tất cả mọi người sanh tâm hoan hỷ. Bạn xem, lần đầu tôi đến Singapore giảng Kinh ở đoàn Hoàng Pháp Thanh Niên. Khi đoàn mới vừa mới làm xong, tôi lần đầu giảng “*Kinh Vô Lượng Thọ*”, các đồng tu ngồi ghế tròn nhỏ, tôi xem thấy rất là đau lòng, nên nói với ông: “*Không được! Mọi người ngồi nơi đó hai giờ đồng hồ, tôi thấy không chịu nổi*”, cho nên sau đó mới đổi thành ghế dựa. Hiện tại dần dần càng đổi càng tiến bộ, càng đổi càng tốt hơn, nơi chốn thì càng ngày càng đẹp. Trước kia không có máy lạnh, không có máy điều hòa, hiện tại đều có, mọi thứ ông đều không ngừng đang cải thiện. Vì sao vậy? Vì để lợi ích chúng sanh.

Những đĩa ghi hình mà chúng ta đã giảng ngay tại hiện trường, chúng ta lập tức cho vệ tinh phát sóng. Hiện tại, đài truyền hình đang phát sóng tiết mục của chúng ta. Mỗi một ngày chúng ta phát sóng một giờ đồng hồ. Toàn đảo Đài Loan, kể cả Bắc Mỹ châu, Hoa Kỳ, Canada, Panama, Mexico, những khu vực này đều có thể xem thấy, đều có thể thu nhận được, cho nên thính chúng không chỉ có các vị ở nơi đây mà còn rất nhiều, rất nhiều. Ba tuần lễ trước, đài truyền hình phát thanh Hạ Uy Di cũng bắt đầu phát sóng. Cho nên trong tương lai, sự truyền bá Phật pháp nhất định phải lợi dụng khoa học kỹ thuật cao, lợi dụng vệ tinh, truyền hình, đường truyền internet, hiện trường giảng Kinh của chúng ta được truyền đi rất nhanh, phổ biến đến toàn thế giới. Trên đường truyền internet, ở bất cứ quốc gia, khu vực nào có vi tính thì đều có thể thu nhận được. Tôi nghĩ, một vài năm nữa, trong màn hình vi tính không chỉ có văn tự mà còn có hình, có âm thanh, chỗ này còn thù thắng hơn so với phát sóng truyền hình vệ tinh.

Làm thế nào đem Phật pháp giới thiệu cho đại chúng, đó là việc mà mỗi một đồng tu chúng ta phải cố gắng nỗ lực mà làm. Bạn có thể đem tin tức giảng Kinh bên đây nói cho thân bằng quyến thuộc của bạn, họ biết được rồi họ cũng sẽ đến nghe. Họ nghe Kinh, nghe pháp, tương lai họ làm Phật là bạn đã độ họ rồi. Bạn là người giới thiệu là bạn đã độ họ. Do đây có thể biết, phổ độ chúng sanh là việc mà mỗi một người chúng ta đều có thể làm, hơn nữa đây là việc rất dễ làm, không khó khăn. Phương pháp để làm thì rất nhiều. Singapore bên đây có rất nhiều Bồ

Tát có trí tuệ thông minh. Bạn xem, họ làm quảng cáo trên áo, cũng là bố thí cúng dường các vị, phía sau áo có câu “A Di Đà Phật”, phía trước cũng có “A Di Đà Phật”. Bạn mặc lên trên người, đi qua trên đường, không biết là đã độ được bao nhiêu người. Họ xem thấy câu “A Di Đà Phật”, một khi nghe qua tai, mãi đã trông thiện căn. Những người đó thấy đều được bạn độ rồi, vô cùng là hi hữu khó được. Đương nhiên trong đó quan trọng nhất là phải bồi dưỡng nhân tài về sau. Phật pháp không thể đến chúng ta thì bị đoạn tuyệt. Chúng ta nhất định phải toàn tâm toàn lực bồi dưỡng nhân tài về sau.

Việc bồi dưỡng nhân tài về sau, ở Singapore làm được rất tích cực. Từ năm trước bắt đầu mở lớp bồi dưỡng, đến khóa trước là chúng ta đã mở được ba khóa. Ba khóa này rất thành công, nhưng đáng tiếc là thời gian hơi ngắn một chút. Từ khóa này, chúng ta mở lớp chuyên “Hoa Nghiêm”. Nguyên bản thì chúng ta dự tính “Kinh Hoa Nghiêm”, bộ Kinh lớn này ở trong lớp học chúng ta đã bắt đầu khai giảng.

Hiện tại rất nhiều đồng tu đều biết “Hoa Nghiêm” hay, “Hoa Nghiêm” rất có ý nghĩa, có nghĩa lý rất sâu. Mấy ngày qua tôi giảng “*Lễ kính chư Phật*”, “*Xưng tán Như Lai*”, “*Quảng tu cúng dường*”, đó đều là ở trong “Hoa Nghiêm”. Đạo lý rất sâu, hơn nữa còn liên quan mật thiết với đời sống chúng ta. Sau khi học rồi, về nhà lập tức liền dùng được ngay, dùng ngay trong cuộc sống của bạn, dùng trong công việc của bạn, dùng ở nơi đối nhân xử thế của bạn. Cho nên, chúng ta quyết định giảng “Kinh Hoa Nghiêm” tại nơi đây, để mọi người đều có cơ hội được nghe. Nghe băng đĩa thì không bằng như hiện trường, băng đĩa thì kém rất xa so với hiện trường. Các vị có biết kém ở chỗ nào không? Đó là từ trường không giống nhau. Các vị đến ngồi tại nơi đây hai giờ đồng hồ, đích thân cảm thụ Phật quang phổ chiếu, vô lượng thiện thần vây xung quanh chúng ta, cho nên từ trường này thuần thiện, không ác. Bạn ở ngay nơi đây tâm địa thanh tịnh, tâm khai ý giải, vậy thì làm sao giống nhau được? Bạn ngồi ở trước máy truyền hình lắng nghe, bạn không dễ gì khai ngộ, còn tại hiện trường dễ dàng khai ngộ. Tại hiện trường, sức mạnh Phật lực gia trì rất lớn, tôi - người giảng được Phật lực gia trì, các vị - người nghe cũng được Phật lực gia trì, cũng như trên “Kinh Địa Tạng” đã nói: “**Đại viên mãn quang minh vân**”, ở trên đỉnh đầu chúng ta, cho nên đến nơi đây thì người người đều có thể sanh tâm hoan hỉ.

Việc bồi dưỡng nhân tài, chúng ta chọn lấy phương pháp cũ của Trung Quốc. Phương pháp cũ là như thế nào? Là từ ngay trong thính chúng, ai chân thật phát tâm muốn học giảng Kinh thì đến báo danh tham gia giảng tiểu tòa. Việc bồi

dưỡng nhân tài là như vậy mà bồi dưỡng. Bạn đến tham gia giảng tiểu tào, tập giảng lại mà không cần nghe lại băng đĩa của tôi. Tại hiện trường buổi tối hôm nay bạn nghe giảng rồi, ngày mai bạn đem những gì tôi giảng tối hôm nay giảng lại một lần. Khi bạn nghe Kinh, bạn cũng có thể viết bút ký.

A Di Đà Phật!

Cản dịch: Vọng Tây cư sĩ